

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν Ενενήντα Έξι

Προφητικοί Παραλληλισμοί και Θεία Απογοήτευση: Το Αποκαλυπτικό Ταξίδι του λαού του Θεού των εσχάτων ημερών στην Αποκάλυψη 10

Jeff Pippenger
2024-04-27

Στο δέκατο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως, όπου παριστάνεται η ιστορία των αγγελμάτων του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου, ο Ιωάννης, ως σύμβολο του λαού του Θεού των εσχάτων ημερών, προειδοποιήθηκε εκ των προτέρων ότι επρόκειτο να υπάρξει μια απογοήτευση στην ιστορία την οποία συμβολικώς αντιπροσώπευε, και αυτή η απογοήτευση ήταν το στοιχείο της ιστορίας του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου που είχε σφραγισθεί από την κατανόηση των Μιλλεριτών, προκειμένου να δοκιμασθεί η πίστη τους.

Και η φωνή, την οποίαν ήκουσα από τον ουρανό, ελάλησε πάλιν μετ' εμού, και είπε· Ὑπαγε, λάβε το βιβλαρίδιον το ανεωγμένον εν τη χειρί του αγγέλου, του ισταμένου επί της θαλάσσης και επί της γης. Και απήλθον προς τον άγγελον, λέγων προς αυτόν· Δος μοι το βιβλαρίδιον. Και λέγει μοι· Λάβε αυτό και κατάφαγε αυτό· και θέλει πικράνει την κοιλίαν σου, αλλά εν τω στόματί σου θέλει είσθαι γλυκύ ως μέλι. Και έλαβον το βιβλαρίδιον εκ της χειρός του αγγέλου και κατέφαγον αυτό· και ήτο εν τω στόματί μου γλυκύ ως μέλι· και αφού έφαγον αυτό, η κοιλία μου επικράνθη. Αποκάλυψις 10:8-10.

Στο δέκατο εδάφιο, ο Ιωάννης αντιπροσωπεύει την ιστορία από τις 11 Αυγούστου 1840, όταν ο ισχυρός άγγελος κατέβηκε έχοντας στο χέρι του ένα μικρό βιβλίο, μέχρι τη Μεγάλη Απογοήτευση στις 22 Οκτωβρίου 1844. Πριν συμβολικά αντιπροσωπεύσει αυτή την ιστορία, του λέγεται από «τη φωνήν, την οποίαν» «ήκουσα εκ του ουρανού», η οποία τον πληροφορεί ότι όταν φάγει το μικρό βιβλίο, «θέλει πικράνει την κοιλίαν σου, αλλά εις το στόμα σου θέλει είσθαι γλυκύ ως μέλι». Η πικρή απογοήτευση είναι εκείνο που δοκίμασε την πίστη των Μιλλεριτών, και δεν ήταν καλύτερο γι' αυτούς να γνωρίζουν περί αυτής της απογοητεύσεως πριν αυτή έλθει, αλλά ο Ιωάννης αντιπροσωπεύει τον λαό των εσχάτων ημερών, ο οποίος απαιτείται να γνωρίζει τα γεγονότα που συνδέονται με τη σκιαγράφηση των συμβάντων, τα οποία αποτελούν την ιστορία του μηνύματος του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου.

Αυτή η ιερή ιστορία καταδεικνύει ότι θα επιφερόταν μια δοκιμασία στον λαό των εσχάτων ημερών, και ότι θα ήταν μια δοκιμασία βασισμένη σε κάτι το οποίο δεν ήταν προς το συμφέρον τους να κατανοήσουν πριν από τη δοκιμασία· όμως δεν επρόκειτο για την ταυτόσημη εμπειρία των Μιλλεριτών, αν και ευθυγραμμιζόταν απολύτως με τη σκιαγράφηση των γεγονότων που παριστάνονται από τον πρώτο και τον δεύτερο άγγελο, διότι και οι επτά βροντές επίσης αντιπροσωπεύουν «μελλοντικά γεγονότα τα οποία θα αποκαλυφθούν κατά τη σειρά τους».

Αν και ήταν αναγκαίο να γνωρίζουν τη θεμελιώδη ιστορία των Μιλλεριτών, ο λαός του Θεού των εσχάτων ημερών θα εκπλήρωνε την ίδια διάρθρωση γεγονότων με τους Μιλλεριτές· όμως εκείνο που δοκίμασε τους Μιλλεριτές, το οποίο ήταν προς το συμφέρον τους να μη γνωρίζουν εκ των προτέρων, θα αποτελούσε μια διαφορετική δοκιμασία, η οποία επήλθε μέσω ενός στοιχείου που

παρέμενε σφραγισμένο έως ότου έφθασε ο καιρός για τον Λέοντα της φυλής του Ιούδα να αποσφραγίσει την Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού, πράγμα που λαμβάνει χώρα στην κρυμμένη ιστορία του εδαφίου σαράντα του Δανιήλ ένδεκα.

Αυτό που εσφραγίσθη είχε ως σκοπό να δοκιμάσει τον λαό του Θεού των εσχάτων ημερών, και η δοκιμασία θα ευθυγραμμιζόταν με το ορόσημο όπου οι Μιλλερίτες δοκιμάστηκαν· διότι, είτε κατά την πρώτη εκπλήρωση στην ιστορία των Μιλλεριτών είτε κατά την έσχατη εκπλήρωση των τελευταίων ημερών, οι επτά βροντές ήσαν «μία σκιαγράφιση γεγονότων» «τα οποία θα αποκαλύπτονταν με τη σειρά τους».

Αυτό που δεν έχει αναγνωριστεί ευρέως είναι ότι, καθώς ο Ιωάννης αντιπροσωπεύει την ιστορία της καθόδου του Χριστού με το μικρό βιβλίο στις 11 Αυγούστου 1840 έως τη Μεγάλη Απογοήτευση της 22ας Οκτωβρίου 1844, η ίδια ακριβώς ιστορία αντιπροσωπεύθηκε επίσης από την κάθοδο του δευτέρου αγγέλου στις 19 Απριλίου 1844. Η πρώτη απογοήτευση μπορεί να γίνει κατανοητή ως η απογοήτευση του Ιωάννη, ο οποίος, αφού έφαγε το μικρό βιβλίο στις 11 Αυγούστου 1840, συνάντησε απογοήτευση στις 19 Απριλίου 1844. Όταν εκείνη η απογοήτευση έφθασε, ο δεύτερος άγγελος κατέβηκε έχοντας στο χέρι του μια «γραφή».

«Ένας άλλος ισχυρός άγγελος έλαβε εντολή να κατεβεί στη γη. Ο Ιησούς έθεσε στο χέρι του ένα γραπτό, και καθώς ερχόταν στη γη, εκραύγασε: “Έπεσε η Βαβυλώνα, έπεσε.” Τότε είδα τους απογοητευμένους να υψώνουν πάλι τα μάτια τους προς τον ουρανό, απενίζοντας με πίστη και ελπίδα την εμφάνιση του Κυρίου τους. Πολλοί όμως φαίνονταν να παραμένουν σε μια ανόητη κατάσταση, σαν να κοιμούνταν· εντούτοις, μπορούσα να διακρίνω στα πρόσωπά τους το ίχνος βαθιάς θλίψεως. Οι απογοητευμένοι είδαν από τις Γραφές ότι βρίσκονταν στον χρόνο της καθυστερήσεως και ότι έπρεπε με υπομονή να αναμένουν την εκπλήρωση του οράματος. Η ίδια απόδειξη που τους είχε οδηγήσει να προσδοκούν τον Κύριό τους το 1843, τους οδήγησε να Τον αναμένουν το 1844. Ωστόσο, είδα ότι η πλειονότητα δεν διέθετε εκείνη την ενεργητικότητα που είχε διακρίνει την πίστη τους το 1843. Η απογοήτευσή τους είχε ατονήσει την πίστη τους.» Early Writings, 247.

Η μιλλεριτική ιστορία, την οποία ο Ιωάννης αντιπροσωπεύει στο δέκατο κεφάλαιο, είναι η ιστορία του πρώτου, αλλά και του δευτέρου αγγέλου. Η κάθοδος του πρώτου αγγέλου με ένα μήνυμα και η κάθοδος του δευτέρου αγγέλου με ένα μήνυμα σηματοδοτούν την αρχή αντίστοιχων ιστοριών, οι οποίες αμφότερες κατέληξαν σε απογοήτευση, αν και ο Ιωάννης απεικονίζει πιο άμεσα ολόκληρη την ιστορία και των δύο αγγέλων. Ακόμη και μετά την 22α Οκτωβρίου 1844, όταν ο τρίτος άγγελος αφίχθη με ένα μήνυμα, η απογοήτευση της αποστασίας του 1863 παρέχει μία τρίτη μαρτυρία μιας περιόδου που αρχίζει με ένα μήνυμα και καταλήγει σε απογοήτευση.

Η πρώτη απογοήτευση του κινήματος του τρίτου αγγέλου στις 18 Ιουλίου 2020 ήταν το παράλληλο της πρώτης απογοήτευσης των Μιλλεριτών. Μία αλήθεια είχε σφραγισθεί, καθώς είχε σφραγισθεί και η αλήθεια του 1844 από τον Κύριο, ο οποίος κρατούσε το χέρι Του επάνω σε ένα σφάλμα σε ορισμένους από τους υπολογισμούς, πράγμα που προκάλεσε την πρώτη απογοήτευση των Μιλλεριτών. Όταν κατόπιν το σφάλμα έγινε κατανοητό, το σφάλμα είχε αποσφραγισθεί, καθώς ο Λέων εκ της φυλής Ιούδα είχε απομακρύνει το χέρι Του. Το σφάλμα της 18ης Ιουλίου 2020 προκλήθηκε από την άρνηση να αναγνωριστεί ότι το χέρι Του είχε υψωθεί στις 22

Οκτωβρίου 1844, ενώ Αυτός διακήρυσσε ότι «χρόνος δεν θα υπάρχει πλέον».

Είτε επρόκειτο για το Φιλαδελφικό κίνημα της πρώτης απογοητεύσεως του πρώτου αγγέλου, είτε για την πρώτη απογοήτευση του Λαοδικειανού κινήματος του τρίτου αγγέλου, η χείρ Του αντιπροσωπεύει το ορόσημο. Στις 19 Απριλίου 1844 και στις 18 Ιουλίου 2020 η απογοήτευση παρήγαγε καιρό διασκορπισμού. Εκείνοι που είχαν είτε συναχθεί στις 11 Αυγούστου 1840 είτε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, διεσκορπίστησαν, και κατόπιν ο Χριστός άρχισε να συνάγει τον λαό Του εκ δευτέρου.

Είχε συνάξει έναν λαό αρχίζοντας από τις 11 Σεπτεμβρίου 2001, διότι, όπως παριστάνεται με το βάπτισμα του Χριστού, είναι όταν κατέρχεται το Θείο σύμβολο που Εκείνος αρχίζει να συνάγει τους μαθητές Του, όχι νωρίτερα. Έπειτα, μετά από μία διασπορά, ο Χριστός συνάγει τον λαό Του για δεύτερη φορά. Ο Χριστός συνήγαγε τους μαθητές Του αρχίζοντας από το βάπτισμά Του, και μετά τη διασπορά που προκλήθηκε από τον σταυρό, άρχισε να συνάγει τους μαθητές Του για δεύτερη φορά. Το προφητικό γεγονός μιας δεύτερης συνάξεως, που άρχισε τον Ιούλιο του 2023, αποτελούσε μέρος εκείνου που είχε σφραγισθεί στις 18 Ιουλίου 2020, μολονότι ήταν σαφώς ένα στοιχείο της ιστορίας των Μιλλεριτών.

Στο εδάφιο σαράντα του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ, το θηρίο από την άβυσσο ανέβηκε και εφόνευσε και τα δύο κέρατα του θηρίου της γης το 2020. Τον Ιούλιο του 2023, ο Κύριος άρχισε να συνάγει τον λαό Του των εσχάτων ημερών για δεύτερη φορά. Η διαδικασία της συνάξεως παριστάνεται μέσα στην ιερή Μιλλεριτική ιστορία, και μέσα σε εκείνη την ιστορία υπάρχουν δύο ιστορικοί μάρτυρες της συνάξεως του λαού Του για δεύτερη φορά. Η διαδικασία της συνάξεως αποτελεί προφητικό στοιχείο που ήταν σφραγισμένο έως τον Ιούλιο του 2023. Το έργο της συνάξεως του λαού Του για δεύτερη φορά εκπληρώνεται κατά τη διάρκεια της ιστορίας του Ουκρανικού Πολέμου, ακριβώς πριν από τη δεύτερη εκλογή του ογδόου προέδρου, ο οποίος είναι εκ των επτά.

Στις 11 Αυγούστου 1840, ο Κύριος συνήγαγε το Μιλλεριτικό κίνημα, και επισήμανε αυτή τη συνάθροιση με την εισαγωγή του διαγράμματος του 1843, το οποίο δημοσιεύθηκε τον Μάιο του 1842. Το διάγραμμα αντιπροσώπευε το θεμελιώδες μήνυμα, διότι τότε έθετε το θεμέλιο του Μιλλεριτικού ναού. Η κάθοδος του αγγέλου της Αποκαλύψεως, κεφάλαιο δέκα, στις 11 Αυγούστου 1840, παραλληλίζεται με το βάπτισμα του Χριστού, το οποίο, μεταξύ άλλων, επισήμανε την αρχή της εκλογής των μαθητών Του από τον Χριστό.

«Με την κλήση του Ιωάννη και του Ανδρέα και του Σίμωνα, του Φιλίππου και του Ναθαναήλ, άρχισε η θεμελίωση της Χριστιανικής Εκκλησίας. Ο Ιωάννης κατηύθυνε δύο από τους μαθητές του προς τον Χριστό. Έπειτα ο ένας από αυτούς, ο Ανδρέας, βρήκε τον αδελφό του και τον κάλεσε προς τον Σωτήρα. Κατόπιν εκλήθη ο Φίλιππος, και αυτός πήγε να αναζητήσει τον Ναθαναήλ.» The Desire of Ages, 141.

Το έργο του Ουίλλιαμ Μίλλερ από τον καιρό του τέλους, το 1798, έως τις 11 Αυγούστου 1840, αντιπροσώπευε το έργο του Ιωάννη του Βαπτιστή· αλλά όταν κατέβηκε ο άγγελος της Αποκάλυψης δέκα, όπως προτυπωνόταν από την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος κατά το βάπτισμα του Χριστού, ο Κύριος «συνήγαγε» τους θεμελιώδεις μαθητές Του. Αυτοί οι δύο μάρτυρες

προσδιορίζουν ότι ο Χριστός συνήγαγε τον λαό των εσχάτων ημερών Του στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, όταν κατέβηκε ο άγγελος του δέκατου ογδού κεφαλαίου της Αποκάλυψης· αλλά, όπως συνέβη με τους Μιλλερίτες, επρόκειτο να δοκιμασθούν από ένα στοιχείο των επτά βροντών που είχαν σφραγισθεί, και κατόπιν ο Κύριος θα συνήγαγε τον λαό Του δεύτερη φορά.

Η δεύτερη συνάθροιση του λαού του Θεού των εσχάτων ημερών άρχισε στην ιστορία που παριστάνεται ακριβώς στο τέλος του ενδέκατου εδαφίου του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ, ακριβώς πριν από τη νίκη του Πούτιν επί της Ουκρανίας, και ακριβώς πριν από το δωδέκατο εδάφιο, όπου λήγει η προφητική μαρτυρία της Ρωσίας και του Πούτιν. Το ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, εδάφιο 11, επομένως αντιστοιχεί με το ενδέκατο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως, εδάφιο 11, διότι εκεί οι δύο μάρτυρες επανέρχονται στη ζωή.

Στην ιερή Μιλλερίτικη ιστορία, ο Κύριος άρχισε να συνάγει τον λαό Του εκ δευτέρου μετά την απογοήτευση της 19ης Απριλίου 1844, και εκείνο που ο Κύριος χρησιμοποίησε για να συνάξει τον λαό Του εκείνον τον καιρό ήταν η αναγνώριση ότι εκπλήρωναν τον χρόνο της καθυστέρησης της παραβολής των δέκα παρθένων του κατά Ματθαίον κεφαλαίου εικοστού πέμπτου, καθώς και του Αββακούμ κεφαλαίου δευτέρου. Για να αναγνωρίσουν οι Μιλλερίτες την κατάσταση τους και να επιστρέψουν, έπρεπε να αναγνωρίσουν τον εαυτό τους ως παρουσιαζόμενο μέσα στον προφητικό Λόγο του Θεού. Είχαν ανάγκη να δουν ότι αυτοί ήταν ο λαός του Θεού, σε αντίθεση με εκείνους που ομολογούσαν ότι ήταν ο λαός Του. Καθώς συνήγε τον απογοητευμένο λαό Του, παρείχε μια απεικόνιση του σημείου που υψώνεται προς τα έθνη, τονίζοντας έτσι τη διάκριση μεταξύ του γνησίου αλλά απογοητευμένου λαού Του και του λαού που απλώς ομολογούσε ότι ήταν δικός Του.

Και κατά την ημέραν εκείνην θα υπάρξει ρίζα του Ιεσσαί, ήτις θα ίσταται ως σημαία των λαών· προς αυτήν θα προστρέξουν τα έθνη· και η ανάπαυσις αυτού θα είναι ένδοξος. Και θέλει συμβή κατά την ημέραν εκείνην, ότι ο Κύριος θα εκτείνη την χείρα αυτού εκ δευτέρου, διά να ανακτήση το υπόλοιπον του λαού αυτού, το οποίον θέλει απομείνει, από την Ασσυρίαν, και από την Αίγυπτον, και από την Παθρώς, και από την Χους, και από την Ελάμ, και από την Σεναάρ, και από την Αιμάθ, και από τας νήσους της θαλάσσης. Και θα υψώση σημαίαν εις τα έθνη, και θα συνάξη τους εξορίστους του Ισραήλ, και θα συναθροίση τους διεσπαρμένους του Ιούδα από των τεσσάρων άκρων της γης. Ησαΐας 11:10–12.

Όταν ο προφήτης Ιερεμίας εκπροσωπεί εκείνους που απογοητεύθηκαν στις 19 Απριλίου 1844, δηλώνει ότι δεν συναναστρεφόταν πλέον «τη σύναξη των χλευαστών», οι οποίοι χρησιμοποιούσαν την αποτυχημένη πρόβλεψη του 1843 ως απόδειξη ότι εκείνοι που εκπροσωπούσαν από τον Ιερεμία ήταν ψευδοπροφήτες.

Δεν εκάθισα εν τη συναθροίσει των εμπαικτών, ουδέ ηυφράνθην· εκάθισα μόνος εξαιτίας της χειρός σου· διότι με ενέπλησας αγανακτήσεως. Ιερεμίας 15:17.

Η «σύναξις των εμπαικτών» είχε εκβάλει εκείνους τους οποίους εκπροσωπούσε ο Ιερεμίας.

«Πολλοί διώχθηκαν από τους άπιστους αδελφούς τους. Για να διατηρήσουν τη θέση τους στην εκκλησία, μερικοί συναίνεσαν να σιωπούν σχετικά με την ελπίδα τους· άλλοι όμως αισθάνονταν ότι η πίστη προς τον Θεό τους απαγόρευε να αποκρύπτουν κατ' αυτόν τον τρόπο τις αλήθειες τις οποίες Εκείνος είχε εμπιστευθεί στη φροντίδα τους. Όχι λίγοι αποκλείστηκαν

από την κοινωνία της εκκλησίας για κανέναν άλλον λόγο παρά μόνο επειδή εξέφραζαν την πίστη τους στην έλευση του Χριστού. Πολύτιμα για εκείνους που υπέμειναν αυτή τη δοκιμασία της πίστεώς τους ήταν τα λόγια του προφήτη: “Οι αδελφοί σας, που σας μισούν, που σας αποβάλλουν εξαιτίας του ονόματός μου, είπαν: Ας δοξασθή ο Κύριος· αλλ’ αυτός θέλει φανή εις την χαράν σας, και εκείνοι θέλουσι καταισχυνηθή.” Ησαΐας 66:5.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 372.

Όταν ο Κύριος υψώσει σημείο προς τα έθνη, αυτό θα συμβεί όταν θα έχει εκτείνει το χέρι Του εκ δευτέρου, για να συνάξει το υπόλοιπο του λαού Του, που είναι οι εκδιωγμένοι του Ισραήλ. Αυτοί είναι όσοι δεν κάθονται πλέον στη «σύναξη των χλευαστών».

Η «ρίζα του Ίεσσαί» είναι σύμβολο δύο γραμμών αίματος, της μίας από τον Ιουδαϊσμό σε συνδυασμό με μια γραμμή αίματος εκτός του Ιουδαϊσμού, και αντιπροσωπεύει όχι μόνον τη γραμμή αίματος του Ιησού, αλλά αποτελεί επίσης σύμβολο του συνδυασμού της Θεότητας με την ανθρωπότητα· διότι το λάβαρο που υψώνεται αντιπροσωπεύει έναν λαό ο οποίος έχει σφραγιστεί για πάντα στην κατάσταση και την εμπειρία του συνδυασμού της Θεότητας με την ανθρωπότητα, πράγμα το οποίο παριστάνεται επίσης στο εδάφιο δέκα του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ με το σύμβολο του «οχυρού». Στο εδάφιο δέκα, ο καιρός της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων υπονοείται μέσω της προφητικής κατανόησης του οχυρού, το οποίο είναι η κεφαλή. Στην ιστορία του εδαφίου ένδεκα και στον Ουκρανικό Πόλεμο, ο Κύριος εκτείνει το χέρι Του για δεύτερη φορά, ώστε να συνάξει τους εκβεβλημένους οι οποίοι έχουν απογοητευθεί.

Επομένως, με τη μαρτυρία του Δανιήλ ένδεκα ως δομή, έχουμε ταυτοποιήσει την εισβολή του παπισμού στην προφητική ιστορία, ακριβώς πριν από τον νόμο της Κυριακής. Έχουμε δει το έργο του Ρεπουμπλικανικού κέρατος, το οποίο παριστάνεται από τον Τραμπ, καθώς γίνεται ο όγδοος εκ των επτά και αρχίζει το έργο της ένωσης εκκλησίας και κράτους. Έχουμε τη γραμμή του αποστατικού κέρατος του Προτεσταντισμού, όπως παριστάνεται από τους Μακκαβαίους. Στην ίδια ιστορία που παριστάνεται από εκείνα τα εδάφια, εφαρμόζουμε τη γραμμή των επτά βροντών, η οποία είναι επίσης η γραμμή της παραβολής των δέκα παρθένων, ταυτοποιώντας την εμπειρία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, καθώς και τη γραμμή των τριών αγγέλων που σκιαγραφεί το έργο του αληθινού Προτεσταντικού κέρατος. Ένα από τα γεγονότα για το αληθινό Προτεσταντικό κέρασ σε εκείνη την ιστορία είναι η δεύτερη συνάθροιση.

Η δεύτερη συνάθροιση συνέβη στην ιστορία του αγγέλου του δευτέρου αγγέλου, και συνέβη επίσης στην ιστορία του τρίτου αγγέλου από το 1844 έως το 1863, καθιστώντας δύο μάρτυρες από τη Μίλλεριτική ιστορία του ότι ο Κύριος εκτείνει το χέρι Του για δεύτερη φορά, ώστε να συνάξει το διασκορπισμένο ποίμνιό Του.

«Στις 23 Σεπτεμβρίου, ο Κύριος μού έδειξε ότι είχε εκτείνει το χέρι Του για δεύτερη φορά, για να επαναφέρει το υπόλοιπο του λαού Του, και ότι οι προσπάθειες πρέπει να διπλασιαστούν σε αυτόν τον καιρό της συνάθροισης. Κατά τη διασπορά, ο Ισραήλ πατάχθηκε και κατασχίσθηκε· τώρα όμως, στον καιρό της συνάθροισης, ο Θεός θα ιατρεύσει και θα επιδέσει τον λαό Του. Κατά τη διασπορά, οι προσπάθειες που καταβάλλονταν για τη διάδοση της αλήθειας είχαν πολύ μικρό αποτέλεσμα, επέτυχαν ελάχιστα ή και τίποτε· αλλά στη συνάθροιση, όταν ο Θεός έχει θέσει το χέρι Του για να συνάξει τον λαό Του, οι προσπάθειες για τη διάδοση της

αλήθειας θα έχουν το προορισμένο αποτέλεσμα. Όλοι πρέπει να είναι ενωμένοι και ζηλωτές στο έργο. Είδα ότι ήταν εσφαλμένο να επικαλείται οποιοσδήποτε τη διασπορά ως παραδείγματα για να μας κατευθύνουν τώρα στη συνάθροιση· διότι, αν ο Θεός δεν έκανε τώρα για εμάς περισσότερα απ' όσα έκανε τότε, ο Ισραήλ δεν θα συναγόταν ποτέ.» Early Writings, 74.

Στο παράρτημα των *Πρώτων Γραπτών*, η αδελφή White εξηγεί το σχόλιο που μόλις παρατέθηκε:

«3. Η ἄποψις ὅτι ὁ Κύριος “εἶχεν ἐκτείνει τὴν χεῖρα Αὐτοῦ ἐκ δευτέρου διὰ νὰ ἀνακτήσῃ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ λαοῦ Αὐτοῦ”, στὴ σελίδα 74, ἀναφέρεται μόνον στὴν ἔνωσιν καὶ τὴν δύναμιν ποὺ κάποτε ὑπῆρχε μεταξὺ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι προσδοκοῦσαν τὸν Χριστόν, καὶ στὸ γεγονός ὅτι εἶχεν ἀρχίσει πάλιν νὰ ἐνώνει καὶ νὰ ἀνυψώνει τὸν λαὸν Αὐτοῦ.» Early Writings, 86.

Η ιερή ιστορία των επτά βροντών, που αντιπροσώπευε την περίοδο από την 11η Αυγούστου 1840 έως την 22α Οκτωβρίου 1844, προτύπωνε την ιερή ιστορία από την 22α Οκτωβρίου 1844 έως την αποστασία του 1863. Γραμμή επί γραμμής, η πρώτη ιστορία παρουσίαζε μία απεικόνιση των φρονίμων παρθένων, και η δεύτερη γραμμή παρείχε μία απεικόνιση των μωρών παρθένων. Και οι δύο ιστορίες άρχισαν όταν ένας άγγελος κατέβηκε με ένα μήνυμα που έπρεπε να φαγωθεί. Η άφιξη του αγγέλου και στις δύο ιστορίες εγκαινίασε μία διαδικασία δοκιμασίας που προκάλεσε διασκορπισμό, και έως το 1849, η Αδελφή White λάμβανε την αποκάλυψη ότι ο Κύριος εξέτεινε εκ νέου τη χείρα Του για δεύτερη φορά, αυτή τη φορά για να συνάξει εκείνους που είχαν διασκορπιστεί στις 22 Οκτωβρίου 1844.

Είχαν διασκορπισθεί εξαιτίας της Μεγάλης Απογοητεύσεως, καθώς οι φρόνιμοι στις 19 Απριλίου 1844 είχαν διασκορπισθεί από την πρώτη τους απογοήτευση. Η δεύτερη σύναξη προσδιόρισε ότι ο Κύριος «είχε αρχίσει να ενώνει και να ανυψώνει εκ νέου τον λαό Του». Κατά τη δεύτερη σύναξη, το έργο του Κυρίου περιλαμβάνει την ανύψωση ενός σημείου, το οποίο είναι ενωμένο με τους άλλους επάνω στο μήνυμα, και του οποίου η ανθρωπότητα είναι ενωμένη με τη Θεότητά Του. Ο σκοπός του σημείου είναι να καλέσει το άλλο ποίμνιο του Θεού να εξέλθει από τη Βαβυλώνα, πράγμα που επιτυγχάνεται καθώς άνδρες και γυναίκες βλέπουν το σημείο.

Το λάβαρο είναι το στράτευμα εκείνων που έχουν ενώσει την ανθρώπινη φύση τους με τη Θεότητα του Χριστού κατά τον καιρό της δοκιμασίας του νόμου της Κυριακής. Έτσι, η δεύτερη συνάθροιση προσδιορίζει ότι η «ρίζα του Ίεσσαί» θα υψωθεί, φέροντας τον διπλό προφητικό συμβολισμό της Ρουθ, μιας εθνικής, η οποία συνάγεται από το λάβαρο διά της ενώσεώς της με τον Βοόζ, σύμβολο των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, και επίσης σύμβολο του Λυτρωτή, ο οποίος κατέβαλε το τίμημα για τη Ρουθ και ήταν ο στενός συγγενής της. Με την ενανθρώπιση της Θείας φύσεως του Χριστού στην πεπτωκυία σάρκα της ανθρώπινης φύσεως, Εκείνος έγινε ο στενός συγγενής μας. Το λάβαρο που υψώνεται είναι εκείνοι που ενώθηκαν διά του μηνύματος, οι οποίοι ολοκληρώνουν το έργο της ενώσεως της ανθρώπινης φύσεώς τους με τη Θεότητα του Χριστού πριν από τον νόμο της Κυριακής.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

Η εκτίμηση της Βίβλου αυξάνεται με τη μελέτη της. Προς οποιαδήποτε κατεύθυνση κι αν στραφεί ο σπουδαστής, θα διαπιστώσει ότι αποκαλύπτονται η άπειρη σοφία και η αγάπη του Θεού.

«Η σημασία της Ιουδαϊκής οικονομίας δεν έχει ακόμη κατανοηθεί πλήρως. Αλήθειες μεγάλες και βαθυστόχαστες προτυπώνονται στις τελετές και στα σύμβολά της. Το ευαγγέλιο είναι το κλειδί που ξεκλειδώνει τα μυστήριά της. Μέσω της γνώσεως του σχεδίου της απολυτρώσεως, οι αλήθειές της ανοίγονται στη διάνοια. Πολύ περισσότερο απ' όσο πράττουμε, είναι προνόμιό μας να κατανοούμε αυτά τα θαυμαστά θέματα. Οφείλουμε να εννοούμε τα βάθη του Θεού. Οι άγγελοι επιθυμούν να παρακύψουν στις αλήθειες που αποκαλύπτονται στον λαό που, με συντητριμμένη καρδιά, ερευνά τον λόγο του Θεού και προσεύχεται για μεγαλύτερα μήκη και πλάτη και βάθη και ύψη της γνώσεως την οποία μόνον Αυτός δύναται να δώσει.

«Καθώς πλησιάζουμε προς το τέλος της ιστορίας αυτού του κόσμου, οι προφητείες που αναφέρονται στις έσχατες ημέρες απαιτούν ιδιαίτερως τη μελέτη μας. Το τελευταίο βιβλίο των Γραφών της Καινής Διαθήκης είναι πλήρες από αλήθειες που έχουμε ανάγκη να κατανοήσουμε. Ο Σατανάς έχει τυφλώσει τη διάνοια πολλών, ώστε να έχουν ευχαρίστως δεχθεί οποιαδήποτε πρόφαση για να μη καταστήσουν την Αποκάλυψη αντικείμενο της μελέτης τους. Αλλά ο Χριστός, διά του δούλου Του Ιωάννη, έχει εδώ διακηρύξει τι θα συμβεί στις έσχατες ημέρες, και λέγει: «Μακάριος εκείνος που αναγινώσκει, και εκείνοι που ακούν τους λόγους της προφητείας ταύτης και τηρούν τα γεγραμμένα εν αυτή». Αποκάλυψις 1:3.»

«Αὕτη δε ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωὴ», εἶπε ὁ Χριστός, «τὸ νὰ γνωρίζωσι σὲ τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν, καὶ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ὅποιον ἀπέστειλας». Ιωάν. 17:3. Γιατί δεν συνειδητοποιούμε την αξία αυτής της γνώσεως; Γιατί αυτές οι ένδοξες αλήθειες δεν φλέγονται μέσα στις καρδιές μας, δεν τρέμουν επάνω στα χείλη μας και δεν διαποτίζουν ολόκληρη την ύπαρξή μας;

«Δίνοντάς μας τον λόγο Του, ο Θεός μάς έθεσε στην κατοχή κάθε αλήθειας ουσιώδους για τη σωτηρία μας. Χιλιάδες έχουν αντλήσει νερό από αυτές τις πηγές της ζωής, και όμως δεν υπάρχει καμία μείωση της παροχής. Χιλιάδες έχουν θέσει τον Κύριο ενώπιόν τους, και, ατενίζοντάς Τον, έχουν μεταμορφωθεί στην ίδια εικόνα. Το πνεύμα τους φλέγεται μέσα τους καθώς μιλούν για τον χαρακτήρα Του, λέγοντας τι είναι ο Χριστός γι' αυτούς και τι είναι αυτοί για τον Χριστό. Αλλά αυτοί οι ερευνητές δεν έχουν εξαντλήσει αυτά τα μεγάλα και άγια θέματα. Χιλιάδες ακόμη μπορούν να επιδοθούν στο έργο της διερεύνησης των μυστηρίων της σωτηρίας. Καθώς μελετώνται η ζωή του Χριστού και ο χαρακτήρας της αποστολής Του, ακτίνες φωτός θα λάμπουν ολοένα και πιο καθαρά σε κάθε προσπάθεια ανακάλυψης της αλήθειας. Κάθε νέα έρευνα θα αποκαλύπτει κάτι βαθύτερα ενδιαφέρον από ό,τι έχει έως τώρα αποκαλυφθεί. Το θέμα είναι ανεξάντλητο. Η μελέτη της ενανθρώπισης του Χριστού, της εξιλαστήριας θυσίας Του και του μεσιτευτικού έργου Του θα απασχολεί τον νου του επιμελούς σπουδαστή όσο θα διαρκεί ο χρόνος· και, ατενίζοντας προς τον ουρανό με τα αναρίθμητα έτη του, θα αναφωνήσει: “Μέγα είναι το μυστήριο της ευσεβείας.”»

«Στην αιωνιότητα θα μάθουμε εκείνο το οποίο, αν είχαμε δεχθεί τη διαφώτιση που ήταν δυνατόν να αποκτήσουμε εδώ, θα είχε ανοίξει τη νόσή μας. Τα θέματα της απολύτρωσης θα απασχολούν τις καρδιές και τους νου και τις γλώσσες των λυτρωμένων διαμέσου των αιώνων

των αιώνων. Θα κατανοούν τις αλήθειες τις οποίες ο Χριστός λαχταρούσε να ανοίξει στους μαθητές Του, αλλά τις οποίες εκείνοι δεν είχαν την πίστη να συλλάβουν. Πάντοτε και πάντοτε νέες όψεις της τελειότητας και της δόξας του Χριστού θα εμφανίζονται. Διαμέσου ατελεύτητων αιώνων ο πιστός Οικοδεσπότης θα εκφέρει από τον θησαυρό Του πράγματα νέα και παλαιά.» Christ's Object Lessons, 132–134.